

Sygnatura akt VI Ka 1128/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 lutego 2014 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSO Krzysztof Ficek

Protokolant Natalia Skalik-Paś

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2014 r.

sprawy **skazanego J. G., syna J. i B.**

ur. (...) w C.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 13 września 2013 r. sygnatura akt VI K 662/13

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa

VI Ka 1128/13

UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 13 września 2013r., sygn.akt VI K 662/13, apelację wniósł obrońca skazanego J. G..

Zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej wymierzonej skazanemu kary łącznej /pkt 1 i 2 wyroku/.

Zarzucał rażącą niewspółmierność kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 1, jako kary surowszej, niż suma kar łącznych wymierzonych w wyrokach jednostkowych, oraz rażącą niewspółmierność kary

łączonej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 2, jako kary bezwzględnej pozbawienia wolności w sytuacji, gdy jedna z kar jednostkowych została orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Stawiając takie zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 - przez wymierzenie skazanemu kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, czyli w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności oraz w pkt 2 - przez wymierzenie skazanemu kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, czyli w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat.

Sąd Okręgowy ocenił apelację jako bezzasadną i to w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów podniesionych w środku odwoławczym Sąd Okręgowy stwierdził, że - wbrew odmiennemu stanowisku apelującego - nie ma prawnego uzasadnienia pogląd, iż kara łączna orzekana w wyroku łącznym nie może stwarzać dolegliwości większej od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonywaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu, a więc, że racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć charakter jednokierunkowy.

Pogląd na gruncie którego stoi apelujący, znajdujący - co trzeba przyznać, oparcie w niektórych tezach orzeczniczych Sądu Najwyższego, nie odzwierciedla jednak aktualnego stanowiska tego sądu, ugruntowanego już i akceptowanego w praktyce /postanowienie SN z 4 lipca 2007r., VKK 419/06, OSNKW 2007/10/74, wyrok SN z 21 sierpnia 2007r., II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6, wyrok SN z 3 października 2007r., III KK 140/07, Lex nr 340583, wyrok SN z 21 października 2008r., III KK 276/08, Lex nr 465880, wyrok SA w Krakowie z 15 stycznia 2009r. II Aka 207/08/.

Trafnie i przekonująco podkreśla się bowiem, że treść art. 85 kk i 86 § 1 kk nie wskazuje, by ustawodawca w sposób różny unormował kwestię orzekania kary łącznej w wyroku łącznym w zależności od tego, czy w wyrokach jednostkowych podlegających łączeniu wymierzono kary za poszczególne przestępstwa, czy też orzeczone w nich także kary łączne za przestępstwa pozostające w zbiegu realnym.

W obu zatem przypadkach, o ile zostaną spełnione warunki formalne określone w art. 85 kk, karę łączną orzeka się biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone w wyrokach jednostkowych, za **poszczególne, zbiegające się przestępstwa** w granicach od najwyższej z kar do ich sumy.

Tak więc przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym nie bierze się za podstawę -w miejsce kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa- kar łącznych, nawet jeśli orzeczone je w poszczególnych sprawach. Zważanie na wymiar kar łącznych w wyrokach jednostkowych podlegających łączeniu byłoby sprzeczne z powołaną treścią przepisów art. 85 i 86 § 1 kk, które w sposób jednoznaczny i całościowy regulują tę kwestię.

Łączeniu podlegają bowiem kary wymierzone za poszczególne, pozostające w zbiegu realnym czyny, a nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach.

Konsekwencją tego jest to, że uprzednio wymierzone kary łączne, także w ewentualnym wcześniejszym wyroku łącznym, ulegają rozwiązaniu. Tym samym nie mogą te kary stanowić o granicach orzeczenia nowej kary łącznej w miejsce tych, które zostały unicestwione przez fakt wydania nowego wyroku łącznego.

Prostą konsekwencją takiego sposobu orzekania kary łącznej jest możliwość pogorszenia sytuacji procesowej skazanego w porównaniu do tej, jak istniała przed wydaniem wyroku łącznego.

Wymaga także podkreślenia, że w związku z nowelizacją kodeksu karnego polegającą na wprowadzeniu art. 89 § 1 a, przewidującego możliwość orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, pogląd, że instytucja wyroku łącznego nie może powodować dla skazanego skutków mniej korzystnych, od tych które wynikałyby z wykonania kar z poszczególnych wyroków jednostkowych, nie uwzględnia obecnie obowiązującego stanu prawnego.

Sąd Rejonowy przyjmując za podstawę kary jednostkowe wymierzone za poszczególne będące w realnym zbiegu przestępstwa prawidłowo ustalił zatem, iż w zakresie objętym pkt 1 wyroku łącznego możliwą do orzeczenia karą łączną była kara od 1 roku do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymiar kary łącznej / 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności/ wskazuje, że kara ta została ukształtowana w oparciu o korzystną dla skazanego zasadę asperacji. Rozmiar kary łącznej w stopniu wystarczającym uwzględnia związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy czynami pozostającymi w zbiegu. Podkreślenia wymaga, że związek ten nie jest tak ścisły, aby uzasadniał zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Przestępstwa wprawdzie popełnione zostały w dość zwartym czasie, ale charakter tych czynów był różny, na co wskazuje choćby sama ich kwalifikacja prawna.

Do najkorzystniejszego ukształtowania kary łącznej brak jest także podstaw w treści opinii o skazanym. Opinia ta jest bowiem przeciętna. Skazany wprawdzie nie był karany, ale też nie był nagradzany, nie jest zainteresowany zmianą systemu wykonywania kary, ani indywidualnym programem oddziaływania. Stąd też proces resocjalizacji wymaga kontynuowania.

Taka sama konkluzja uprawniona jest również w odniesieniu do wymiaru kary łącznej z pkt 2 zaskarżonego wyroku. Wprawdzie czyny pozostające w tym realnym zbiegu wykazują powiązania, ale zastosowaniu zasady absorpcji sprzeciwiało się to, że jest to kolejny realny zbieg przestępstw ustalony w odniesieniu do skazanego, który ponownie naruszył porządek prawny pomimo skazania go już za popełnienie przestępstw wcześniejszymi wyrokami. Przemawia to przeciwko zastosowaniu względem niego najkorzystniejszej zasady kształtowania kary łącznej, podobnie jak brak szczególnych przesłanek związanych ze sposobem zachowania się skazanego podczas pobytu w zakładzie karnym.

Apelujący kwestionując skorzystanie przez sąd meriti, w zakresie orzeczenia z pkt 2, ze wspomnianej już regulacji, jaką daje art. 89 § 1 a kk / jego zastosowanie nie naruszyło art. 4 § 1 kk, gdyż czyny pozostające w zbiegu realnym zostały popełnione po 8 czerwca 2010r, to jest po dacie wejścia w życie ustawy nowelizującej/ w ogóle nie wskazał, w jakich okolicznościach dopatruje się podstaw uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności. Stosownie do art. 89 § 1 kk skorzystanie z tego dobrodziejstwa wymagałoby ustalenia, że wobec skazanego zachodzą podstawy do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej. Tymczasem podstaw takich obiektywnie brak. Skazany jawi się jako osoba niepoprawna, wciąż naruszająca porządek prawny, niewykorzystująca dawanych mu szans i doprowadzająca do zarządzania warunkowo zawieszonych kar pozbawienia wolności; ani jeden z okresów próby, ustalanych w kolejnych 4 wyrokach jednostkowych nie zakończył się dla skazanego pomyślnie.

Trudno zatem przyjąć, że J. G. zasługuje na danie mu szansy po raz kolejny.

Z naprowadzonych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do jakiegokolwiek reformacji zaskarżonego wyroku i orzeczenie to utrzymał w mocy.

Pozbawionego wolności skazanego zwolniono od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.